

DOI : 10.33274/2079-4762-2019-46-2-18-25

JEL : O32, H30, L51, M21

УДК 330.341.1:330

Бочарова Ю. Г.,
д-р екон. наук,
доцент

Донецький національний університет економіки і торгівлі
імені Михайла Туган-Барановського,
Кривий Ріг, Україна,
e-mail: bocharova@donnuet.edu.ua

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ

UDC 330.341.1:330.52

Bocharova Y. G.,
Grand PhD
in Economic sciences,
Associate Professor

Donetsk National University of Economics and Trade
named after Mykhailo Tugan-Baranovsky,
Krivyi Rih, Ukraine,
e-mail: bocharova@donnuet.edu.ua

INSTITUTIONAL SUPPORT FOR THE DEVELOPMENT OF INNOVATIVE INFRASTRUCTURE IN UKRAINE

Мета — ідентифікація стану інституційного забезпечення розвитку інноваційної інфраструктури України.

Методи. У процесі дослідження використано такі загальнонаукові методи та прийоми пізнання: теоретичне узагальнення і порівняння, аналіз і синтез, індукція та дедукція, групування та класифікація.

Результати. За результатами проведеного дослідження встановлено, що: інституційне забезпечення розвитку інноваційної інфраструктури України є фрагментарним та неефективним, що знаходить прояв у відсутності єдиного тезаурусу інноваційної діяльності, дублюванні повноважень, недостатній координації та узгодженості діяльності центральних органів виконавчої влади, що здійснюють свою діяльність у даній сфері, відсутності чітких критеріїв диференціації та надання державної підтримки структурних елементів інноваційної інфраструктури. Установлено, що більшість нормативно-правових актів регламентують інноваційну діяльність в Україні на державному рівні, прийняті у 90-х роках ХХ ст. — першому десятилітті ХХІ століття, потребують перегляду та уточнення відповідно до міжнародних стандартів та керівництв; не виконуються у повному обсязі; не розглядають розвиток інноваційної інфраструктури як стратегічний пріоритет, об'єкт управління; у країні немає єдиної інституції, яка б несла нерозподілену відповідальність за інноваційний розвиток та розвиток інноваційної інфраструктури, між інституціями, що здійснюють управління інноваційним розвитком, фіксується дублювання функцій, відсутність ефективної координації.

Практичне значення одержаних результатів полягає у можливості їх використання під час розроблення стратегії розвитку та підвищення конкурентоспроможності інноваційної інфраструктури України.

Ключові слова: інноваційна інфраструктура, розвиток, інституційне забезпечення, нормативно-правовий акт, інститут, інституція.

Постановка проблеми. Від стану та особливостей інституційного забезпечення інноваційної інфраструктури значною мірою залежать керованість, адаптивність та ефективність її розвитку, а також її матеріальний, просторовий, структурний та часовий виміри. За таких умов формування ефективного інституційного забезпечення розвитку інноваційної інфра-

структури є однією з найбільш нагальних проблем, що постає перед усіма країнами світу на шляху інноваційних трансформацій та реалізації постіндустріального вектора розвитку економіки. Беручи до уваги все зазначене вище, тема статті є актуальною та своєчасною.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Контент-аналіз праць [1–9] дозволяє ствер-

джувати, що сьогодні в економічній літературі не визначено не лише напрями формування інституційного забезпечення розвитку інноваційної інфраструктури, але і його складові. Все це зумовлює необхідність проведення подальшого дослідження та актуальність теми пропонованої статті.

Мета статті — ідентифікувати стан інституційного забезпечення розвитку інноваційної інфраструктури України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Інституційне забезпечення являє собою сукупність нормативно-правових актів, інститутів та інституцій, що забезпечують наявність організаційних, економічних та інших умов, є важливою складовою розвитку будь-якого явища та процесу.

Актуальний стан та особливості розвитку інноваційної інфраструктури свідчать про неефективність інституційного забезпечення. Так, у 2012–2016 рр. Україна стабільно займала позиції у 11–12-му десятках із майже 140 країн за сприятливістю інститутів до розвитку інноваційної діяльності, рівнем дотримання норм права суб'єктами господарювання та легкістю вирішення проблем неплатоспроможності; у 9-му десятку — за якістю бізнес- та регуляторного середовища [10]. Незважаючи на те, що у 2012–2016 рр. фіксуються позитивні зміни у загальному інституційному забезпеченні інноваційного розвитку (спостерігається покращення якості інститутів, бізнес-середовища, полегшення ведення бізнесу та сплати податків) України, ці зміни є малопомітними, не приводять до суттєвого покращення чи очікуваних позитивних наслідків. Таким чином, у 2012–2016 рр. Україна продовжує залишатися неконкурентоспроможною за інституційним забезпеченням інноваційного розвитку в цілому та розвитку інноваційної інфраструктури зокрема.

Ознайомлення із сукупністю нормативно-правових актів, що регламентують інноваційну діяльність в Україні, дозволяє стверджувати, що найбільш розробленим сьогодні є відповідне інституційне забезпечення на рівні держави, на рівні регіону — практично не отримало розвитку.

Так, станом на кінець 2017 р. законодавство, що стосується інноваційної діяльності на рівні держави, налічує близько 200 різноманітних нормативно-правових актів: більше 10 законодавчих актів, понад 50 нормативно-

правових актів Уряду, близько 100 різноманітних відомчих документів тощо.

Основними серед нормативно-правових актів, що регламентують інноваційну діяльність та розвиток інноваційної інфраструктури на рівні держави, є: Закони України «Про інноваційну діяльність», «Про інвестиційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», «Про наукові парки», «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», «Про фінансову підтримку інноваційної діяльності підприємств, що мають стратегічне значення для економіки та безпеки держави» та ін.; розпорядження та постанови Кабінету Міністрів України «Про концепцію розвитку національної інноваційної системи», «Про затвердження плану заходів з реалізації Концепції реформування державної політики в інноваційній сфері на 2015–2019 роки», «Про схвалення Концепції Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008–2012 роки», «Про затвердження Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури» на 2009–2013 роки», «Про порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для підтримки розвитку інфраструктури науково-технічної, інноваційної діяльності та інформатизації», комплекс законів про охорону інтелектуальної власності та інші нормативно-правові акти, що регулюють суспільні відносини у цій сфері [11].

Більшість нормативно-правових актів, що регламентують інноваційну діяльність в Україні на державному рівні, прийняті у 90-х роках ХХ ст. — першому десятилітті ХХІ ст.

Крім того, більшість нормативно-правових актів, що регламентують інноваційну діяльність в Україні, потребують перегляду та уточнення відповідно до Міжнародних стандартів та керівництв; не виконуються у повному обсязі.

Так, потребують уточнення поняття «інновація», «інноваційне підприємство», «інноваційна інфраструктура», відповідно до Керівництва Осло (2018), Керівництва Фраскати (2015) і Керівництва Канберри [15] та ін.

Більшість інструментів державної підтримки інноваційного розвитку країни, у т. ч. податкової, фінансової були відмінені у 1999–2007 рр. Ознайомлення з чинним законодавством дозволяє стверджувати, що державне регулювання інноваційної діяльності здійснюється шляхом (ст. 6 Закону України «Про інноваційну діяльність»): визначення та підтримки пріоритетних напрямів інноваційної діяльності; формування і реалізації державних, галузевих, регіональних і місцевих інноваційних програм; створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності; захисту прав та інтересів суб'єктів інноваційної діяльності; фінансової підтримки виконання інноваційних проєктів; стимулювання комерційних банків та інших фінансово-кредитних установ, що кредитують виконання інноваційних проєктів; встановлення пільгового оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності; підтримки функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури [12].

Державна підтримка розвитку інноваційної інфраструктури в Україні регламентується такими законодавчими та нормативно-правовими актами: Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», «Про індустріальні парки», «Про наукові парки», «Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні», Митного кодексу України та ін.

Таким чином, державна підтримка розвитку інноваційної інфраструктури є селективною та спрямована переважно на паркові структури.

Незважаючи на різні види підтримки, що передбачені для підприємств, що здійснюють інноваційну та наукову діяльність, паркові структури тощо, сьогодні ці види підтримки не діють або діють у обмеженому обсязі. Інструменти фінансової, податкової підтримки інноваційної діяльності запроваджені ст. 17, 20, 21, 22 Закону України «Про інноваційну діяльність», ст. 3, 6 Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», ст. 12, 15, 48 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» та ін. Крім того, вимога щодо забезпечення бюджетних асигнувань на науку в розмірі 1,7 % ВВП,

передбачена Законом України «Про наукову та науково-технічну діяльність», жодного разу не була виконана. Розмір фактичних асигнувань на науку у 2010–2016 рр. варіюється в межах від 0,4 % до 0,8 % ВВП.

У чинних нормативно-правових актах, що регламентують інноваційну діяльність в Україні, фрагментарно визначено тезаурус інноваційного розвитку країни. Так, станом на кінець 2017 р. у нормативно-правових актах не визначено поняття: «інноваційна економіка», але є поняття «електронна економіка»; «інноваційний процес», «новація», «технологічний устрій», «інноваційний розвиток», «розвиток інноваційної інфраструктури» тощо. Крім того, у них не визначено довгострокові орієнтири інноваційного розвитку України, не розглядається інноваційна інфраструктура як об'єкт управління.

Отже на сьогодні важливість та значення розвитку як інноваційної інфраструктури, так і інноваційного розвитку країни ігноруються з боку держави, попри значну кількість нормативно-правових актів, увагу до інноваційної інфраструктури з боку країн, які визначають стратегічний вектор країни — США та ЄС:

— відсутня стратегія інноваційного розвитку (розроблено лише проєкт стратегії інноваційного розвитку України на період до 2030 р.);

— розвиток інноваційної інфраструктури не належить до переліку стратегічних пріоритетних напрямів розвитку інноваційної діяльності у 2011–2021 рр., розглядається лише як інструмент реалізації середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності держави;

— розвиток інноваційної інфраструктури не розглядається системно (розвиток інноваційної інфраструктури розуміється як змін на кількості її структурних елементів);

— розвиток інноваційної інфраструктури не виступає об'єктом управління (як об'єкт управління інноваційна інфраструктура визначена лише у розпорядженні Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008–2012 роки», «Про затвердження Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури» на 2009–2013 роки»).

Ще однією негативною рисою чинних нормативно-правових актів, що регламентують інноваційну діяльність в Україні, є те, що вони не визначають повною мірою критерії диференціації різних структурних елементів, що формують інноваційну інфраструктуру країни, критерії надання їм державної допомоги. Наприклад, відповідно до чинного Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», прийнятого у 1999 р., ст. 3 передбачається надання державної фінансової підтримки та цільового субсидювання проектів технологічних парків, однак наявна нормативно-правова база не дозволяє визначити чіткі ідентифікатори та відмінності технологічного парку та наукового, промислового тощо.

Недосконалість нормативно-правового забезпечення інноваційного розвитку, розвитку інноваційної інфраструктури, з одного боку, цілком закономірно позначається на системі інституцій, що здійснюють управління цими процесами, а, з іншого, ними й обумовлена.

У різні періоди розвитку країни питання інноваційного розвитку, розвитку інноваційної інфраструктури вирішувалося різними інституціями, які відносилися до центральних органів виконавчої влади.

Так, питаннями інноваційного розвитку займалися Державний комітет України з питань науково-технічного та інноваційного розвитку, Державний комітет України з питань науки, інновацій та інформатизації, Державне агентство України з інвестицій та інновацій, яке пізніше було перейменовано у Державне агентство України з інвестицій та розвитку, Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами України та ін. При цьому важливо зазначити, що зі змінами інституцій, відповідальних за інноваційний розвиток, змінюється (звужується) перелік їх повноважень щодо забезпечення інноваційного розвитку країни. У зв'язку із цим, у переліку повноважень створеного у 2011 р. Державного агентства з інвестицій та управління національними проектами України, яке було правонаступником Державного комітету України з питань науково-технічного та інноваційного розвитку, взагалі не були визначені питання інноваційного розвитку.

Так, відповідно до Положення «Про Державне агентство з інвестицій та управління

національними проектами України», основними завданнями зазначеної інституції були: реалізація державної політики у сфері інвестиційної діяльності та управління національними проектами; управління національними проектами та поліпшення інвестиційного іміджу України [12]. До компетенції Державного комітету України з питань науково-технічного та інноваційного розвитку, для порівняння, належали питання формування, забезпечення реалізації та координації єдиної державної політики у сфері наукової, науково-технічної, інноваційної діяльності та трансферу технологій; питання розвитку наукового, науково-технічного та інноваційного потенціалу та створення національної інноваційної системи тощо [12].

Така ситуація призвела до того, що після реорганізації Державного агентства з інвестицій та управління національними проектами України, останньої із інституцій, що несла нерозподілену відповідальність за інноваційний розвиток країни, у 2015 р., важливість покладених на нього функцій була недооцінена, повноваження даної інституції були розподілені між різними центральними органами виконавчої влади. Таким чином, фактично, із 2015 р. почався новий етап в управлінні інноваційним розвитком національної економіки, який пов'язаний із використанням практики розподіленої відповідальності за інноваційний розвиток.

Станом на кінець 2017 р. у країні немає єдиної інституції, яка б несла нерозподілену відповідальність за інноваційний розвиток та розвиток інноваційної інфраструктури, між інституціями, що здійснюють управління інноваційним розвитком та розвитком фіксується дублювання функцій, відсутність ефективної координації. Так, система інституцій, що сьогодні здійснюють або мають здійснювати державне управління інноваційним розвитком країни, розвитком інноваційної інфраструктури, включає Президента, Верховну раду, обласні та районні ради, представницькі органи місцевого самоврядування, Кабінет Міністрів України, у першу чергу, Міністерство освіти і науки України, Міністерство економічного розвитку та торгівлі, Національну раду з питань розвитку науки і технологій. При цьому компетенції обласних та районних рад, представницьких органів місцевого самоврядування щодо забезпечення інноваційно-

го розвитку країни, розвитку її інноваційної інфраструктури чітко не визначені; умовно усю сукупність інституцій, що здійснюють державне регулювання інноваційної інфраструктури, можна розділити на дві групи: ті, що здійснюють або можуть здійснювати пряме управління; ті, що здійснюють опосередковане управління.

До першої групи належать: Кабінет Міністрів України, у т. ч. Міністерство освіти і науки України, Міністерство економічного розвитку та торгівлі, Національна рада з питань розвитку науки і технологій, відповідні структурні підрозділи обласних та районних рад, представницькі органи місцевого самоврядування; до другої — президент, Верховна Рада.

До компетенції Верховної Ради при цьому відносяться формування законодавчої бази інноваційної діяльності; визначення стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності; визначення асигнувань, що спрямовуються на підтримку інноваційної діяльності (ст. 7 Закону України «Про інноваційну діяльність» [12]).

До компетенції Кабінету Міністрів України належать здійснення державного управління та забезпечення реалізації державної політики у сфері інноваційної діяльності; підготовка та подання на розгляд Верховній Раді пропозицій щодо стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, затвердження середньострокових пріоритетів розвитку інноваційної діяльності загальнодержавного та галузевого рівнів; сприяння реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності; створення ефективної інфраструктури у сфері інноваційної діяльності; створення спеціалізованих державних інноваційних фінансово-кредитних установ; підготовки та подання до Верховної Ради як складову частину проекту закону про Державний бюджет на відповідний рік пропозиції щодо обсягів бюджетних коштів для виконання інноваційних проектів (ст. 8 Закону України «Про інноваційну діяльність» [12]) та ін.

Компаративний аналіз місій, функцій та основних повноважень центральних органів виконавчої влади України дозволяє стверджувати, що сьогодні до основних центральних органів виконавчої влади, що здійснюють управління розвитком як інноваційної інфраструктури, так і інноваційної діяльності в

цілому, належать: Міністерство освіти і науки України, Міністерство економічного розвитку та торгівлі. Між зазначеними центральними органами виконавчої влади спостерігається дублювання та нефункціональний розподіл повноважень (повноваження Міністерства економічного розвитку та торгівлі щодо об'єктів інтелектуальної власності, повноваження Міністерства освіти і науки України щодо організації та координації інноваційної діяльності та ін.).

Крім зазначених центральних органів виконавчої влади, управління розвитком інноваційної інфраструктури здійснюється Національною радою з питань розвитку науки і технологій [13] та Державною інноваційною фінансово-кредитною установою [14].

До компетенції Національної ради з питань розвитку науки і технологій, виступаючи консультативно-дорадчим органом, що функціонує при Міністерстві освіти і науки України, відноситься: підготовка та подання Кабінетові Міністрів України пропозицій щодо формування засад державної політики у сфері наукової та науково-технічної діяльності, пріоритетів розвитку науки і техніки та заходів з їх реалізації, напрямів інтеграції вітчизняної науки у світовий науковий простір та Європейський дослідницький простір з урахуванням національних інтересів; принципів створення та стратегії розвитку державної дослідницької інфраструктури, системи державних ключових лабораторій; ініціювання і замовлення прогностичних та форсайтних досліджень у галузі науки, технологій, інновацій, організації та проведення наукової експертизи рішень центральних органів виконавчої влади, що стосуються наукової сфери, а також проектів концепцій державних цільових наукових та науково-технічних програм і проектів таких програм [13] та ін.

До компетенції Державної інноваційної фінансово-кредитної установи відноситься фінансова підтримка інноваційної діяльності суб'єктів господарювання різних форм власності, а також залучення вітчизняних та іноземних інвестицій для розвитку національної економіки [14], а також організація конкурсного відбору інноваційних та інвестиційних проектів і програм для їх фінансової підтримки; фінансування науково-технічних і маркетингових досліджень, конструкторсько-технологічних та інших проектних робіт,

науково-технічного пошуку, інноваційних та інвестиційних проектів і програм, спрямованих на впровадження у виробництво прогресивних науково-технічних розробок і технологій, освоєння випуску нових видів продукції шляхом створення нових виробництв, передачі обладнання, устаткування; заходів щодо розвитку інноваційної інфраструктури [14] тощо.

Висновки. Беручи до уваги все зазначене вище, можна констатувати, що незважаючи на велику кількість нормативно-правових актів, а також інституцій, що сьогодні здійснюють управління розвитком інноваційної інфраструктури України, сформоване сьогодні інституційне забезпечення інноваційного розвитку та розвитку інноваційної інфраструктури є фрагментарним та неефективним, що знаходить прояв у відсутності єдиного тезаурусу інноваційної діяльності, дублюванні повноважень, недостатній координації та узгодженості діяльності центральних органів виконавчої влади, що здійснюють свою діяльність у даній сфері, відсутності чітких критеріїв диференціації та надання державної підтримки структурних елементів інноваційної інфраструктури та ін., що закономірно позначається на стані та особливостях інноваційного розвитку країни в цілому та її інноваційної інфраструктури зокрема — спостерігаються кризові явища та процеси у розвитку інноваційної інфраструктури, фіксуються погіршення показників інноваційної діяльності, зниження інноваційної активності підприємств, установ та організацій.

Список літератури / References

1. Князевич А. Формирование и функционирование инновационной инфраструктуры Украины: монография. Ривне : Волинські береги, 2016. 272 с.

Kniazevych, A. (2016). *Formyrovanye y funktsionirovanye ynnovatsyonnoi ynfrastrukturi Ukrainy: monohrafiia* [The formation and functioning of the innovative infrastructure of Ukraine]. Rvne, Volynski oberehy, 272 p.

2. Козлова А. І. Інноваційна модель розвитку економіки України: міжнародні пріоритети. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Проблеми економіки та управління. 2012. № 725, С. 125–129.

Kozlova, A. I. (2012). *Innovatsiina model rozvytku ekonomiky Ukrainy: mizhnarodni*

priorytety [Innovation model of the economy of Ukraine: international priorities]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska politekhnika»*. *Problemy ekonomiky ta upravlinnia* [Newsletter of the National University «Lviv Polytechnic». Problems of economy and management], no. 725, p. 125–129.

3. Шашова А. В. Модель перспективного развития инновационной инфраструктуры промышленного комплекса. *Транспортное дело России*. 2012. №4. С. 49–51.

Shashova, A. V. (2012). *Model perspektyvnoho rozvytytia ynnovatsyonnoi ynfrastrukturi promishlennoho kompleksa* [A model for the prospective development of innovative infrastructure of an industrial complex]. *Transportnoe delo Rossiy* [Transport business in Russia], no. 4, p. 49–51.

4. Теребова С. В. Инновационная инфраструктура в регионе: проблемы и направления развития. *Экономические и социальные перемены: факты, тенденции, прогноз*. 2014. №6 (36). С. 199–212.

Terebova, S. V. (2014). *Innovatsionnaya infrastruktura v regione: problemy i napravleniya razvitiya* [Innovative infrastructure in the region: problems and directions of development]. *Ekonomicheskie i sotsialnyie peremenyi: faktyi, tendentsii, prognoz* [Economic and social changes: facts, trends, forecast], no. 6 (36), p. 199–212.

5. Котов Д. В. Развитие инновационной инфраструктуры нефтепромышленного региона (на примере Республики Башкортостан). *Нефтегазовое дело*. 2012. Т. 10, №1, С. 191–198.

Kotov, D. V. (2012). *Razvitiie innovatsionnoy infrastrukturyi neftepromyishlennogo regiona (na primere Respubliki Bashkortostan)* [Development of innovative infrastructure of the oil industry region (on the example of the Republic of Bashkortostan)]. *Neftegazovoe delo* [Oil and gas business], 2012, T. 10, no. 1, pp. 191–198.

6. Пискун Е. И. Модель инновационной инфраструктуры фармацевтической отрасли. *Культура народов Причерноморья*. 2014. № 274. С. 165–171.

Piskun, E. I. (2014). *Model innovatsionnoy infrastrukturyi farmatsevticheskoy otryasli* [Pharmaceutical Innovation Infrastructure Model]. *Kultura narodov Prichernomor'ya* [Culture of the peoples of the Black Sea], no. 274, pp. 165–171.

7. Парманов Н. К. Формирование и развитие инновационной инфраструктуры в экономике Казахстана. 2011. № 3. С. 122–126. URL : <https://articlekz.com/article/14043>.

Parmanov, N. K. (2011). *Formirovanie i razvitiye innovatsionnoy infrastruktury v ekonomike Kazahstana* [Formation and development of innovative infrastructure in the economy of Kazakhstan], no. 3, pp. 122–126. URL : <https://articlekz.com/article/14043>.

8. Малахова Т. П. Теоретические аспекты инфраструктурного обеспечения мировой экономики. *Известия Иркутской государственной экономической академии (БГУЭП)*. 2011. №3 (77). С. 107–110.

Malahova, T. P. (2011). *Teoreticheskie aspektyi infrastruktornogo obespecheniya mirovoy ekonomiki* [Theoretical aspects of infrastructure support of the global economy.]. *Izvestiya Irkutskoy gosudarstvennoy ekonomicheskoy akademii (BGUEP)* [Bulletin of the Irkutsk State Economic Academy (BSUEP)], no. 3 (77), pp. 107–110.

9. Князевич А. Формирование и функционирование инновационной инфраструктуры Украины : монография. Ривне: Волинські обереги, 2016. 272 с.

Kniazevych, A. (2016). *Formyrovanye y funktsyonyrovanye unnovatsyonnoi ynfrastukturyi Ukrayni* [The formation and functioning of the innovative infrastructure of Ukraine]. Ryvne, Volynski oberehy, 272 p.

10. Global innovation index reports (2007–2016). The State Council the People's Republic of China. URL : http://english.gov.cn/news/2016/08/15/content_281475418125332.htm.

11. Бочарова Ю. Г. Концептуальні засади управління розвитком інноваційної інфраструктури України в умовах глобальної конкуренції. *Сталий розвиток економіки : міжнар. наук.-вироб. журнал*. 2018. №2 (39). С. 52–60.

Bocharova, Yu. H. (2018). *Kontseptualni zasady upravlinnia rozvytkom innovatsiinoi ynfrastukturyi Ukrainy v umovakh hlobalnoi konkurentsii* [Conceptual bases of management of development of innovative infrastructure of Ukraine in the conditions of global competition]. *Stalyi rozvytok ekonomiky* [Sustainable Economic Development], no. (39), pp. 52–60.

12. Верховна Рада України. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws>.

Verkhovna Rada Ukrainy [Verkhovna Rada of Ukraine]. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws>.

13. Національна рада з питань розвитку науки і технологій : урядовий портал. URL : <https://www.kmu.gov.ua/ua/diyalnist/nacionalna-rada-ukrayini-z-pitan-rozvitku-nauki-i-tehnologij>.

Natsionalna rada z pytan rozvytku nauky i tekhnolohii [National Council for Science and Technology Development]. *Uriadovyi portal* [Government portal]. URL : <https://www.kmu.gov.ua/ua/diyalnist/nacionalna-rada-ukrayini-z-pitan-rozvitku-nauki-i-tehnologij>.

14. *Статут Державної інноваційної фінансово-кредитної установи* : затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 15.06.2000 р. № 979 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 08.08.2007 р. №1007). URL : <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/88791214>.

Cabinet of Ministers of Ukraine (2000). *Statut Derzhavnoi innovatsiinoi finansovo-kredytnoi ustanovy* [Statute of the State innovative financial-credit institution]. URL : <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/88791214>.

15. OECD (Organisation for Economic Cooperation and Development). URL : <http://www.oecd.org>.

Objective. *Identification of the state of institutional support for the development of innovative infrastructure of Ukraine.*

Methods. *Following methods and techniques of knowledge were used during the study: theoretical generalization and comparison, analysis and synthesis, induction and deduction, grouping, and classification.*

Results. *According to the results of the study, it was found that the institutional support for the development of innovative infrastructure in Ukraine is fragmented and ineffective, which is manifested in the absence of a single thesaurus of innovative activity, duplication of powers, insufficient coordination and coordination of the activities of central executive bodies that carry out their activities in this area, the absence of clear differentiation criteria and the provision of state support for structural elements of innovation infrastructure*

It was established that most normative legal acts regulate innovative activity in Ukraine at the state level, were adopted in the 90s of the XX century — the first decade of the XXI century, require revision and clarification in accordance with International Standards and Guidelines; not fully implemented; do not consider the development of innovative infrastructure as a strategic priority, an object of management; there isn't single institution that would be fully responsible for innovative development and the development of innovative infrastructure in the countries, there are duplication of functions, lack of effective coordination between the institutions that manage innovative development.

The practical significance of the results obtained lies in the possibility of their use in developing a development strategy and increasing the competitiveness of Ukraine's innovation infrastructure.

Key words: *innovation infrastructure, development, institutional support, legal act, institute, institution.*

Цель — идентификация состояния институционального обеспечения развития инновационной инфраструктуры Украины.

Методы. В процессе исследования использованы следующие общенаучные методы и приемы познания: теоретическое обобщение и сравнение, анализ и синтез, индукция и дедукция, группировка и классификация.

Результаты. По результатам проведенного исследования установлено, что институциональное обеспечение развития инновационной инфраструктуры Украины является фрагментарным и неэффективным, что находит проявление в отсутствии единого тезауруса инновационной деятельности, дублировании полномочий, недостаточной координации и согласованности деятельности центральных органов исполнительной власти, осуществляющих свою деятельность в данной сфере, отсутствии четких критериев дифференциации и предоставлении государственной поддержки структурных элементов инновационной инфраструктуры.

Установлено, что большинство нормативно-правовых актов регламентируют инновационную деятельность в Украине на государственном уровне, приняты в 90-х годах XX в. — первом десятилетии XXI века, требуют пересмотра и уточнения в соответствии с международными стандартами и руководствами; не выполняются в полном объеме; не рассматривают развитие инновационной инфраструктуры как стратегический приоритет, объект управления; в стране нет единой институции, которая бы несла полную ответственность за инновационное развитие и развитие инновационной инфраструктуры, между институтами, осуществляющими управление инновационным развитием, фиксируется дублирование функций, отсутствие эффективной координации.

Практическое значение полученных результатов заключается в возможности их использования при разработке стратегии развития и повышения конкурентоспособности инновационной инфраструктуры Украины.

Ключевые слова: *инновационная инфраструктура, развитие, институциональное обеспечение, нормативно-правовой акт, институт, институция.*

Надійшла до редакції 25.10.2019